

Ruth Hálová

Ruth Hálová se narodila před 85 lety v Českém Krumlově v česko-německé židovské rodině. Ve stejném roce, kdy se narodila, zemřel její otec na následky anabáze, kdy se jako legionář po ukončení I. světové války vracel přes Sibiř domů. Vyrůstala s maminkou, sestrou a babičkou, která zaměstnané dceři vedla domácnost.

Prožívala jste dětství v době, kdy vztahy mezi Čechy a Němci začaly být napjaté. Co si z té doby pamatujete?

„Nikdy nezapomenu, jak jsem jednoho rána na podzim 1938 byla svými německými spolužáky vykázána ze třídy, protože jsem Židovka. Musely jsme pak s maminkou a sestrou odejít i z Krumlova. Odstěhovaly jsme se do Protivína, mamčin rodiště, a posléze do Prahy. Matka pochopila, co se chystá a přihlásila nás obě dcery na emigraci do Anglie, kterou organizoval Sir Nicholas Winton.“

A tak jednoho dne nastoupila třináctiletá Ruth do jednoho z vlaků, které odvezly 669 židovských dětí do Anglie.

Ještě ani ne třicetiletý Nicholas Winton si jako jeden z mála tehdy uvědomil, jaký osud čeká Židy a rozhodl se zachránit alespoň židovské děti. Nebylo to vůbec jednoduché: přemluvit Britský Home Office k vydání povolení vstupu do Anglie, zorganizovat odjezd 8 vlaků, získat od Němců povolení pro odjezd dětí z republiky a jejich průjezd Německem, zajistit těmto dětem nový domov v Anglii. Akce pak skončila vypuknutím 2. světové války, kdy Němci další odjezdy dětí zakázali.

Ruth přijela do Anglie 1. července 1939. Šest let až do skončení války žila v úplně odlišném prostředí. V povaze britského člověka poznala mnoho hodnot, které obdivuje a váží si jich: objektivitu, toleranci, vytrvalost, otužilost. Lidé, kteří jí pomáhali, zůstali navždy jejími přáteli.

Pobyt v Anglii zásadně změnil její budoucí život, nasmazatelně ovlivnil její charakter a životní postoj. Naučila se výborně anglicky, odmaturovala na střední škole a našla životní cíl, životní vzor, své povolání.

„Jednou jsem při odchodu ze školy mýjela dveře do knihovny. Byly otevřené. Vešla jsem, přistoupila k polici a namátkou sáhla po knize – byl to životopis Louise Pasteura. Již dávno jsem přestala věřit na náhody. Existuje vesmírný plán, a ten, kdo je jeho autorem, je také jeho dramatikem a režisérem. My jsme pouze herci na jevišti života. Jedna věc je jistá, že od toho dne jsem věděla, že chci být mikrobiologem a nic jiného už nepřicházelo v úvahu,“ vzpomíná paní Ruth.

Po ukončení války se Ruth už jako dospělá, cílevědomá žena vrátila do Prahy a šťastně se setkala se svou matkou, která přežila internaci v Terezíně.

Svůj profesní sen si splnila, vystudovala vysněnou mikrobiologii, získala doktorát na Přírodovědecké fakultě University Karlovy v Praze. Pracovala v laboratoři i vyučovala mikrobiologii na zdravotní škole.

Teprve ke konci osmdesátých let, kdy se Siru Wintonovi blížila osmdesátka, se dostaly na světlo dokumenty, které pak umožnily „Wintonovým dětem“ dozvědět se, kdo jim tenkrát zachránil život a dali jim možnost jejich zachránci poděkovat.

„Jak má člověk poděkovat za dar života? To byla první otázka, která nás napadla, když jsme se dozvěděli jméno zachránce a uviděli obraz jeho nezapomenutelné tváře vyjadřující laskavost, hlubokou lidskost a moudrou lidskou zkušenost. Pochopitelně ho každý z nás přijal s velkou láskou a vděčností do svého srdce a všichni jsme toužili se s ním co nejdříve setkat.“

Sir Winton se díkybohu dožil požehnaného věku a „jeho děti“ se s ním mohly ještě mnohokrát sejít a vyjádřit mu úctu a poděkování, „poděkování za to, že jsme se podruhé narodily“, dodává paní Ruth. Setkali se poprvé v Jeruzalémě v roce 1989, pak ještě mnohokrát v Anglii i Česku. Sir Nicholas Winton obdržel řadu vyznamenání, bylo o něm napsáno mnoho knih a natočeno mnoho filmů.

„Je to nejstatečnější, nejschopnější, nejlaskavější, nejmoudřejší a zároveň nejskromnější člověk naší doby“, zdůrazňuje paní Ruth.

Když jí odrostly děti a dosáhla důchodového věku, začala přemýšlet o smyslu života a tím započalo její hledání duchovní pravdy.

S manželem se přestěhovali do jižních Čech. Vrátila se po dlouhých letech do místa svého dětství, do Českého Krumlova. Zde při svých četných setkáních s lidmi, včetně mne, se podílela o své zážitky z Indie, o guru Sai Babovi, o své duchovní cestě...

Ve své autobiografii Ruth píše:

„Mám zkušenost a jsem pevně přesvědčená, že Bůh je stále s námi, s každým z nás a po všem čase. Je Všudypřítomný, Všemohoucí a Všemocný. Přesto, že mu patří všechno ve vesmíru, dal nám svobodnou vůli ho přijmout nebo odmítat. Proto je na nás, abychom udělali první krok k němu, on pak učiní sto kroků směrem k nám. Z toho vyplývá, že jediným svobodným darem, který mu můžeme nabídnout, je naše láska. Buďte ujištěni, že stačí jen na něho pomyslet a jste v jeho nejvyšší, dokonalé ochraně. Když se mu odevzdáte, postará se o všechny vaše potřeby, naplní vaši mysl mírem a dovede vás k trvalému štěstí. Pro mě je Sai Baba vtělený Bůh. Jeho krédem je:

Je jen jedno náboženství – náboženství lásky, je jen jedna kasta – kasta lidství a je jen jeden jazyk – jazyk srdce.“

Ruth Hálová i dnes žije společensky, je aktivní, raduje se ze života, má mnoho zájmů a mnoho přátel. Před několika lety ovdověla, s dětmi i vnuky prožívá jejich radosti i úspěchy, žije svobodně a zcela samostatně. Aktivně komunikuje s přáteli i pomocí počítače, maluje, fotografuje, zpívá v pěveckém sboru, miluje zvířata.

Překládá z angličtiny a němčiny, zejména duchovní literaturu. Vydala vegetariánskou kuchařku, v letošním roce přeložila a vydala knihu o opuštěných indických dětech a jejich výchově a vzdělávání v rodině amerických manželů, oddaných Sai Baby „Malí prosebníci“. (2011).

Co říci na závěr?

Cituji z autobiografické knihy „Jen z Boží milosti“ vydané v roce 2005, 2.vydání 2010:

„Jen z jeho milosti jsem se narodila,
jen svou milostí mě zachránil před holokaustem,
jen svou milostí mi každý den dává zdraví a sílu
a bez jeho milosti by nebyl sepsán tento příběh.“

Jana Vorlová